

መሪ ብርሃን

ለቅድስና መንገድ

ከሞት ወደ ሕይወት

በዚህ መጽሐፍ የሚገኙት ታሪኮች በሠራዊት ክርስቶስ ማኅበር ቀደም ሲል ከታተሙት መጻሕፍት በወ/ር ቃል ኪዳን ዘለዓለም የተቀነባበሩ ናቸው። በተጨማሪም «ወደ እግዚአብሔር የሚደርስ ጸሎት» የተሰኘው ታሪክ ከሚስ ፓትሪሲያ ሰንጀን በፈቃድ ተተርጉሟል።

ይህ የታሪክ ስብስብ በ1991 ዓ.ም. ታተመ።

አሳታሚ፡- መ. ኢ. የም. ድ. ሥ. ጽ. ክ.

ክብርሃነ ሕይወት መጻሕፍት

ማውጫ

አርእስት	ገጽ
መቅድም	
የንግሥተ ሳባ ጥያቄ	4
ከውስጥ ነው እንጂ!	6
እማማ እጅሽን ምን ሆንሽ?	8
ታማኝ እረኛ	10
ያሰንብትልኝ ሻምበል ሆይ!	12
ቅንነት	14
ወደ እግዚአብሔር የሚደርስ ጸሎት	15
የማይገባ ጓደኝነት	19
የሌባ ጸጸት	21
የልማድ እስራት	23
የዛፍ አወዳደቅ	26
ብቻውን የሆነ መሰለው	28
ጎሳፊው አባባ ነውን?	29
ጎጂ የሚመስል ጠቃሚ ዘዴ	30
ሕይወት ለሕይወት	33
ጎብረትና ሕይወት	39
የእኔ ውሳኔ	

መቅድም

«መሪ ብርሃን ለጽድቅ መንገድ ከሞት ወደ ሕይወት» በተሰኘው በአንደኛው መጽሐፍ ከልዩ ልዩ መጻሕፍት የተሰበሰቡ ምሳሌዎችና ታሪኮች፤ በተለይ ሰው በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ሞት መሠረት ከእግዚአብሔር ፍርድ እንደሚድንና በእግዚአብሔር ዘንድ የሚገኘውን ፍጹም ሰላም እንዴት ማግኘት እንደሚችል አመልክተዋል።

በዚች መጽሐፍ የምናገኛቸው ምሳሌዎችና ታሪኮች ክርስቲያን የልብ ሰላም ካገኘ በኋላ፤ በሕይወቱ እንዴት መራመድ ይገባዋል? ለሚለው ጥያቄ መልስ ለማግኘት ልዩ ልዩ ፍንጮች ለአንባቢው እንደሚሰጡ ይታመናል።

በየታሪኩ የተጠቀሱት መንፈሳዊ ትምህርቶች በእግዚአብሔር ቃል ላይ የተመሠረቱ በመሆናቸው፤ አንባቢው የተጠቀሱትን ክፍሎች ከመጽሐፍ ቅዱስ አውጥቶ እያነበበ እውነትነታቸውን ቢያረጋግጥ የበለጠ ጥቅም ሊያገኝባቸው ይችላል።

ጥቅሶቹ በ1953 ዓ.ም. ታርሞ ከታተመው መጽሐፍ ቅዱስ የተወሰዱ ቢሆኑም፤ አልፎ አልፎ ከታሪክ አተራረክ ጋር እንዲስማማ በማለት የጥቅሶቹ ዋና ፍሬ አሳብ በአጭሩ ተገልጿ ይገኛል።

የንግሥተ ሳባ ጥያቄ

ዝናዋ በዓለም የታወቀው ንግሥተ ሳባ ለአገርዋ የፈጸመችው ቋሚ ተግባር በታሪክ መጽሐፍ ተጽፎ ስለሚገኝ ኢትዮጵያውያን ሁሉ ያወሰታል። ይህች ዝነኛ ንግሥት ከፈጸመችው ተግባሮች አንደኛውን፣ ጌታችን አስታውሶ ስላምገሰላትና ራሱን የሚገልጥበት ምሳሌ ስላደረገላት፣ የመዓዛው ውበት እንዲህ ነው ተብሎ የማይነገረውን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስን እስከ ዛሬ ድረስ ለዓለም ሁሉ ይገልጻል።

ንግሥተ ሳባ የንጉሥ ሰሎሞንን ጥበብ ለመረዳት በልዩ ልዩ ምሥጢራዊ ሥራዋ እንደፈተነችው ታሪክ አፍቃሪዎች ሁሉ ተረድተውታል። አንድ ቀን በዓይን አስተውለውት ልዩነቱን ለመረዳት የማይቻል፣ በአበባ ዓይነት የተጠለፈ የእጅ ሥራና እውነተኛውን አበባ በእጇ ይዛ፣ «ንጉሥ ሰሎሞን ሆይ! ከእነዚህ ከሁለቱ እውነተኛው አበባ የትኛው ነው?» ስትል ጠየቀችው ይባላል።

ንጉሡም በዓይኖቹ ተመልክቶ ለመለየት ቢሳነው፣ «የቤቱን መስኮት ክፈቱ» ብሎ አስከፈተ። በመስኮቱም ንቦች ገቡና ሕይወት ያለው እውነተኛው አበባ የትኛው እንደሆነ በመዓዛው ተረድተው በላዩ ላይ ሰፈሩበት። ንጉሡም በዚሁ ተረዳና እውነተኛው አበባ የትኛው እንደሆነ ለንግሥቲቱ አስረዳት ይባላል።

ጥበበኛ ወደ ሆነው ንጉሥ የቀረቡት ሁለት ዓይነት አበባዎች ሊለዩና ሊታወቁ የተቻለው በመልክ ሳይሆን በሕይወትና በመዓዛ ነው። አንደኛው መሳይ ብቻ ነበር እንጂ ሕይወትና መዓዛ አልነበረውም። ሁለተኛው ግን የመልኩ ደም ግባት ከሕይወቱ መሆኑ በመዓዛው ተረጋገጠ። ጥበበኛው ንጉሥም በረቀቀ ጥበቡ ሊያውቅና ሊለያቸው ቻለ።

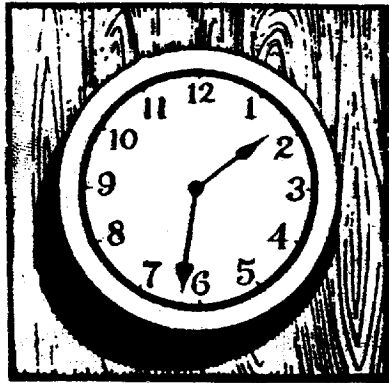
እንደዚሁም በዚህ ዓለም ከሚኖሩ ሰዎች እውነተኛ ዘላለማዊ ሕይወት ያላቸውና የሌላቸው ሁለት ዓይነት ሰዎች እንዳሉ እግዚአብሔር በቃሉ ነግሮናል።² ክርስቲያኖች በተባሉት ሰዎች ዘንድ ስንኳ ሁለት ዓይነት ይገኛሉ፤ እነርሱም እውነተኞች የሆኑትና የአፍ ክርስቲያን የሆኑት ናቸው። የእውነተኞቹም መዓዛ ቤተ ክርስቲያንን ሲያውድ፣ ሕይወት የሌለበት የአፋውያን ክርስቲያኖች ሽታ ለቤተ ክርስቲያን መጥፎ ሽታ ይሆንባታል። ክርስትናቸውም እንደ ሽታው ዓይነት ይለያል። የጠቢባንም ጠቢብ የነገሥታትም ንጉሥ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ያውቃቸዋል።

አንተስ ከየትኛው ነህ? ዘላለማዊ ሕይወት እንዳለህ አረጋግጠሃልን? የዕለት ተዕለት አረማመድህስ ሕያው መፃዛ ያለበት እግዚአብሔርንና ሰውን ደስ የሚያሰኝ ነውን? ከሐዋርያው ጳውሎስ ጋር፣ የክርስቶስ መፃዛ ነኝ፤ ለማለት ትደፍራለህን?

ለዚህም ጥያቄ የተረጋገጠ መልስ ለማግኘት የሚፈልግ አንባቢ፣ እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ወደ እውነት ሁሉ እንዲመራው እየጸለየ የሚቀጥሉትን ምሳሌዎች ያንብብ። አንዳች ነገር በማይሰወረው በእግዚአብሔር ፊት ሆነን የምንታይና የታወቅን ነገር ራሳችንን አናታልል።⁴

1. ሉቃስ 11:31፤ 2. ዮሐንስ 3:36፤ 1 ዮሐንስ 5:11:12፤ 3. 2 ቀርንቶስ 2:15፤ 4. 2 ቀርንቶስ 13:5።

ከውስጥ ነው እንጂ!

አንድ ሰው የግድግዳ ሰዓቱ ስለማይሠራለት፣ ደቂቃ ቂጣሪዎቹን ከሰዓቱ አውልቆ ወደ አንድ ሠራተኛ ወሰዳቸው ይባላል።

ሰዓት ሠራውም፣ «እረ! በእርግጥ ሞኝ አይደለህምን? ቂጣሪዎቹን የሚያ ሠራ በውስጥ ያለው አይደለምን? ሰዓቱን ሳላገኝ ቂጣሪዎቹ እንዲሠሩ ግድ

ረግ እንዴት ይቻለኛል?» ብሎ መለሰለት።

እኛም መልካም ሥራ እንድናደርግ ተፈጠርን። ነገር ግን መልካሙን ትተን ያልተፈጠርንለትን ክፉውን ሥራ ብንሠራ፣ ምክንያቱ ከምን ይሆን? ጌታችን እንዳለ ከውስጥ ከልባችን ነው። ከመጀመሪያ ጀምሮ ሰው ለእግዚአብሔር ሳይሆን ለሰይጣን መታዘዝ ስለሚወድ፣ ልቡ ከእግዚአብሔር ተለይቶ ርቆአልና።¹ «ከውስጥ ከሰው ልብ የሚወጣ ክፉ አሳብ፣ ዝሙት፣ መስረት፣ መግደል፣ ምንዝርነት፣ መጉምጀት፣ ክፋት፣ ተንኩል፣ መዳራት፣ ምቀኝነት፣ ስድብ፣ ትዕቢት፣ ስንፍና፣ ናቸውና፤ ይህ ክፉው ሁሉ ከውስጥ ይወጣል ሰውንም ያረክስዋል።»² የውጭው ስሕተት ምክንያት ከውስጥ መሆኑን የተረዳው ቅዱስ ዳዊትም፣ «አቤቱ፣ ንጹሕ ልብን ፍጠርልኝ፣ የቀናውንም መንፈስ በውስጤ አድስ»³ ይላል።

ሕይወቱ የታወከበት አንድ ወጣት፣ «እግዚአብሔርን በሁሉ ደስ ላሰኘው ምንም ብሞክር አልቻልሁም» እያለ ይጨነቅ ነበር። ከዕለታትም አንድ ቀን አንድ ሰው፣ «በትንቢተ ሕዝቅኤል 36:26-27 የተሰጠውን ተስፋ አስበሃልን?» ብሎ ቢጠይቀው፣ ወጣቱ፣ «አዲስ ልብ እስጣችኋለሁ ... መንፈሴንም በውስጣችሁ አኖራለሁ በትእዛዜም አስሄዳችኋለሁ፤ ፍርዴንም ትጠብቃላችሁ ታደርጉትማላችሁ»⁴ የሚለውን ተስፋ ባነበበ ጊዜ እጅግ ደስ አለው። በዚያም የተስፋ ቃል በማመን እንደተጠቀመበት በዕለት ተዕለት አረማመዱ ለጓደኞቹ ሁሉ ታየ።

እኛስ፣ ልባችን ሳይነጻና ሳይታደስ እግዚአብሔርን ደስ ማሰኘት እንደማንችል ተረድተናልን? በእርግጥ ውጭውን የሚያሠራ በውስጥ ያለው ኃይል ነው። ስለዚህ፣ «ከርድስታችሁ ሁሉ አጠራችኋለሁ፤ አዲስም ልብ እስጣችኋለሁ፤ ... መንፈሴንም በውስጣችሁ አኖራለሁ በትእዛዜም አስሄዳችኋለሁ»⁴ የሚለውን የአምላካችንን የተስፋ ቃል እንቀበል፤ እንጠቀምበትም። ይህንም ተስፋና በረከት

ያስገኘልን፤ ስለ በደላችን አልፎ የተሰጠው እኛን ስለ ማጽደቅም የተነሣው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ነው።⁵

(1) ኤርምያስ 17፡9፤ (2) ማርቆስ 7፡21-23፤ (3) መዝሙር 50(51)፡10፤ (4) ሕዝቅኤል 36፡25-27፤ (5) ሮሜ 4፡24-25።

እማማ፥ እጅሽን ምን ሆንሽ?

የእናቷ እጅ ከጠባባኑ የተነሣ ስለማያምር የምታፍርበት አንዲት ልጃገረድ ነበረች። ከዕለታትም አንድ ቀን ልጅቱ፥ «እማማ፥ እጅሽ እንደዚህ ተበላሽቶ እንደ ሌላ ሰው እጅ ያልሆነበትን ምክንያት እስቲ ንገረኝ» አለቻት።

እናቷም፥ «እውነት ነው፤ አሁን አድገሻልና ታሪኩን ስነግርሽ ሰሚኝ» አለችና በአጠገብዋ ቁጭ ብላ፥ «በሕፃንነትሽ ጊዜ ከዕለታት አንድ ቀን ታኝተሽ ሳለሽ ሰትጮሺ ሰማሁና ከነበርሁበት ተነሥኜ ብመለከት መኝታሽ በእሳት ተያይዞ አየሁ። አንቺን ለማዳን ብዬ እሳቱን ሳጠፋ እጀን ስላቃጠለኝ እስከ ዛሬ ድረስ ጠባሳ ሆኖ ቀረ» ብላ አጫወተቻት።

ልጅቱም ይህን ስትሰማ፥ እናቷም ስለ እርስዋ ስትል ይህን የመሰለ ጉዳት እንደደረሰባት በማሰብ አለቀሰች። ከዚያም ቀን ጀምሮ የእናቷን እጅ በምታይበት ጊዜ ሁሉ ከእርስዋ ፍቅር የተነሣ መጉዳቱን ስታስብ፥ በዓለም ሁሉ እንደ እናቷ የሚያምር እጅ ያለ አይመስላትም ነበር።

በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ እጅ ደግሞ የተሰለ ምልክት አለ፤ ይኸውም የመሠቃየቱ ምልክት ነው።¹ እኛ እንዳንጉዳ እርሱ በመስቀል ላይ በተሰቀለልን ጊዜ የተቸከረበት የምስማሩ ምልክት ነው። ይህንም ያደረገልን ስለ ወደደንና እርሱ ካልሞተ እኛ የምንድንበት መንገድ እንደሌለን በማወቁ ነው እንጂ ግዴታ የለበትም ነበር። በመስቀል ላይ ሳለም፥ «ተፈጸመ»² ብሎ ሲጮኽ የማዳኑን ሥራ ፈጽሞ ከኃጢአትና ከፍርድ እንዳዳነን አስታወቀ።

ኃጢአት የሚሠራ ሰው እንዲቀጣ፥ የአንዲት ኃጢአት ቅጣት ስንኳ ሞት እንደሆነ፥ እግዚአብሔር አስታውቆአል። እኛ ግን ኃጢአተኞች ስንሆን ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ ኃጢአታችን እንደተሳተፈ፥³ እኛም እንዳንጠፋ እርሱ በመስቀል እንደሞተልን እናውቃለን።⁴

እንግዲህ አንባብያን ሆይ! እናንተ የጌታችንን የእጅ ችንካር ስታስቡ፥ በእጁ የሚታየው ምልክት ስለ እናንተ መሆኑንና ለሠራችሁት ኃጢአት እርሱ እንደ ተሳተፈ አስባችሁ፥ የኃጢአታችሁን ይቅርታ በምስጋና ተቀበሉና በዓለም ካለው ሁሉ ይልቅ እርሱን ውደዱ።

እስቲ ልናገረው የወልድን ትዕግሥት የእንግርግሪት አስረው አይሁድ ሲገርፉት፤ አፉን አልከፈተም በጸላጦስ ፊት። ሲቸክኩትም እንዲህ አላቸው፥ አባት ሆይ! ማራቸው ባለማወቅ ነው። የክርስቶስ ትዕግሥት እስከዚህ ድረስ ነው። በመስቀል ላይ ቁመህ፥ ባፈሰስኸው ደምህ፥ ስማን ጌታ ሆይ! ስለ ስምህ ብለህ።

(1) ሉቃስ 24፡36-40፤ (2) ዮሐንስ 19፡30፤ (3) ሮሜ 5፡8፤ (4) ዮሐንስ 3፡16።

ታማኝ እረኛ

በአንዳንድ አገር ግብራቸው ያማረ፣ ሞያቸው የሚጠቅምና የሚያኮራ ታማኞችና ብልሆች፤ እንደ መልካም እረኛ በግ ጥበቃን የሚያውቁ በጌቶቻቸውና በሰዎች ሁሉ ዘንድ የተወደዱ ውሾች አሉ።

ከብዙ ዓመታት በፊት በአሜሪካ አንድ ሰው ብዙ በጎች ነበሩት። በጎቹንም የሚጠብቅ አንድ ትልቅ ውሻ ነበረ፤ ይህም ውሻ እስከ ሺህ በጎች ያህል ለመጠበቅ ይችላል ነበር።

ከዕለታት አንድ ቀን ውሻው በጎቹን ወደ አንድ ሰፊ ሜዳ አሰማራቸው። በዚያም በዋሉበት ሜዳ ላይ ትልቅ የሚያሰቅቅ ዝናብ ዘነበ። በዚህ ጊዜ በጎቹ በውሽንፍር ተይዘው ወደየሜካው ተበታተኑ። ምንም ቢበታተኑ እንኳ ውሻው ብርቱና መልካም እረኛ ስለሆነ፤ እየፈላለገ በአንድ ቦታ አከማችቶ ወደ ቤት ይዞአቸው ገባ። በበራፋቸውም ላይ ባለቤቱ አንድ በአንድ ቈጠራቸው። ከቈጠራቸውም በኋላ ውሻውን፤ «አንዲት በግ ተለይታ ጠፍታለች፤ አሁን በፍጥነት ሂድና ፈልገህ አምጣት» አለው። ውሻውም የጌታውን ትእዛዝ አስተውሎ እንደገና ዝናብንና ውሽንፍርን፤ ጨለማንም ሳይፈራ ለመፈለግ ወጣ።

ውሻውም በብርድና በውሽንፍር ተጨብጦ እየተንቀጠቀጠ ፍለጋውን ቀጠለ። በብዙ ድካምና መከራ እስከ ብዙ ሰዓት ድረስ ሲፈልጋት ከቄየ በኋላ፤ ያችው የሚፈልጋት በግ በትልቅ ረገረግ ውስጥ ገብታ በአውሬ ተከባ አገኛት። አውሬዎቹ፤ አሁን ከረገረግ ትወጣለችና እንበላታለን በማለት ቁጭና ብድግ እያሉ ሲጠባበቁአት ነበሩ። ታማኝ እረኛዋም በደረሰላት ጊዜ የጠፋችው በግ ደስ አላት። ውሻው ወዲያውኑ አውሬዎቹን አባርሮ በጌቱን ከማጥ ውስጥ ጐትቶ አወጣትና በደስታ ወደ ቤትዋ አደረሳት። የበጎቹም ጌታ እጅግ ደስ አለው።

ከዚህም በኋላ ውሻው በጣም ደክሞት ስለነበረ ወደ መኝታ ቦታው ሄደ። ወዲያውኑ ባለቤቱ ልዩ ልዩ ምግቦች አምጥቶ በፊቱ አስቀመጠለት። ውሻው ግን በምላሱ እያላወሰ መዋጥ ስላቃተው በዓይኑ ብቻ ያየው ነበር። ከጥቂት ደቂቃዎችም በኋላ ከፍ ያለ ድካም ደርሶበት ስለነበር ምንም ሳይቀምስ በዓይኖቹ በጎቹንና ጌታውን አሻቅቦ እያየ ሞተ። እንዲሁም ከገዛ ሕይወቱ ይልቅ ጌታውንና በጎቹን ወደደ።

ከዚህ ታሪክ እንደ ምናየው፤ የጠፋችው በግ ያለ እረኛ ቀርታ በማጥ እንደ ወደቀች በአራዊትም እንደ ተከበበች እኛም ያለ ክርስቶስ የጠፋን ነን፤ በኃጢአትም ግጥ ተይዘናል፤ በሰይጣንና በሠራዊቱም ተከበናል።¹

ነገር ግን እግዚአብሔር አምላካችን የጠፋትን ሊፈልግና ሊያድን የሚወደውን መልካም እረኛ፤ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስን ላከልን።² እርሱም ከሰይጣን፤ ከኃጢአት፤ ከሞትም ሊያድነን ሕይወቱን አሳልፎ ሰጠ፤ በመስቀልም ላይ ተቸንክሮ ሞተልን። እኛም በዚህ በሞተልንና ከሙታን በተነሣው እረኞችን ብናምን ብንከተለውም፤ እርሱ ያድነናል፤ በዚህም ዓለም ብቻ ሳይሆን ከሞት በኋላ እንኳ እየጠበቀ ይመራናል።

የዚህን ታሪክ ባለቤት ግብረ መልካም የሆነውን ውሻ፤ ለፍሪ ነገሩ (ማለት ለእረኞችን ለኢየሱስ ክርስቶስ) መግለጫ ምሳሌ ስናደርግ ተገቢና ተመሳሳይ ነው ለማለት አንደፍርም። ነገር ግን

መልካም እረኛ ሆኖ ጌታውንና በጎቹን እየተመለከተ ሕይወቱን እስኪያሳልፍ ድረስ የፈጸመው መልካም ሥራው፡ «መልካም እረኛ እኔ ነኝ፤ ... ነፍሴንም ስለ በጎች እሰጣለሁ»³ ብሎ በአድራጉ የፈጸመውን ራሱን ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስን ስላሳለበን መግለጫ ይሆን ዘንድ ጽፈነዋል።

(1) ዮሐንስ 10+7-10፤ (2) ሉቃስ 15+3-7፤ 19+10፤ (3) ዮሐንስ 10+11-16።

ያስንብትልኝ ሻምበል ሆይ!

ከዕለታት አንድ ቀን የፈረንሳይ ንጉሠ ነገሥት የናፖሊዮን ወታደሮች ተሰልፈው ሳሉ እጅግ የሚያሠጋ ነገር ሆነ። ናፖሊዮን በሰልፍ መካከል ሆኖ ትእዛዝ ሲሰጥ ሳለ የተቀመጠበት የፈረሱ ልጓም ከእጁ አምልጦ ቢወድቅ፤ ፈረሱ ደክረና በጦር ሜዳ በኃይል ጋልቦ ንጉሠ ነገሥቱን ሊጥለው ነበረ። ሰው ሁሉ ደንግጦ ሲመለከት ከወታደሮቹ ረድፍ አንድ ተራ ወታደር ዘሎ ወጣና ልጓሙን ይዞ ፈረሱን በማቆም፤ በታላቅ አክብሮት ልጓሙን ለናፖሊዮን ሰጠ። ናፖሊዮን መልካምን አገልግሎት ለማወቅና ለማመስገን ሁልጊዜ የፈጠነ ነበረና፤ «ያስንብትልኝ ሻምበል ሆይ!» ብሎ ወታደሩን አመሰገነ።

ወታደሩም፡ «ከስንተኛ ሻለቃ ግርማዊ ሆይ?» ብሎ ሰላምታ እየሰጠ ቢጠይቅ፤ ናፖሊዮን በወታደሩ እምነት እጅግ ተደስቶ፡ «ከክብር ዘበኞች ከራሴ ሻለቃ» ብሎ መልስ ሰጠና እየጋለበ ሄደ።

ወታደሩም፡ ናፖሊዮን በተናገረው ቃል መሠረት ጻገኖቹን፡ «እኔ ሻምበል ነኝ» ብሎ ጠበንጃውን አስቀምጦ

መኩንኖች ቆመውበት ወደ ነበረው ስፍራ ሄደና ከእነርሱ ጋር ተቀላቀለ።

ከመኩንኖቹም አንዱ፡ «ይህ ሰውዬ ምን ይፈልግ ይሆን?» ብሎ ቢጠይቅ፤ ወታደሩ፡ «ሰውዬው እኮ፤ የንጉሠ ነገሥት የክብር ዘበኞች ሻምበል ነው!» ብሎ መለሰለት። መኩንኑ፡ «ሻምበል! እረ፤ ማን እንዲህ አለ?» ብሎ ቢጠይቅ፤ ወታደሩ፡ «እንዲህ ያሉኝ እርሳቸው ናቸው» ብሎ ናፖሊዮንን በእጁ አመለከተ። መኩንኖቹም ይህን በስሙ ጊዜ ወዲያውኑ ከእነርሱ

እንዳንዱ አድርገው ተቀበሉት።

ንጉሠ ነገሥቱ የተናገረው በድንገት ነበረና ምናልባት ተሳስቶ ወይም ልቡ ዘንግቶ እንደሆነ ለመረዳት ማረጋገጫ ቃል እስኪወጣ ድረስ ወታደሩ እየተጠባበቀ ቢቆይ አይሻልም ነበርን? የለም! ንጉሠ ነገሥቱ የተናገረው ቃል እውነት እንደሆነ ማመን፤ የተሰጠውን ስጦታ ያለ መጠራጠር መቀበል፤ የተጠቀሰውንም ማዕረግ ወዲያውኑ ማድረግ የተገባ ነበርና ወታደሩ መልካም ስላደረገ ንጉሠ ነገሥቱን ደስ አሰኘ።

በዚህ ታሪክ ውስጥ ታላቅ መንፈሳዊ ትምህርት አለበት። አንድ ግሩም የሆነ ቃል ተነግሮአል! በዚህም ቃል ለሚያምን ሁሉ ግሩም የሆነ ሀብት ተሰጥቶአል፤ «በእርሱ የሚያምን ሁሉ

የዘላለም ሕይወት እንዲኖረው እንጂ እንዳይጠፋ እግዚአብሔር አንድያ ልጁን እስኪሰጥ ድረስ ዓለሙን እንዲሁ ወድሰው አልሰጠም።¹

ወንጌል በሚነገርበት ሁሉ ይህ ቃል ይሰማል፤ በጣም የታወቀ ቃል ነው። ቃሉ ግን ኃይል የሚገኝበት በማመን ብቻ ነው፤ የማያምንበት ሰው ከቶ አይጠቀምበትም።

ምድራዊ ንጉሥ ሲናገር የተናገረውን ቃል ለመፈጸም ልማዱ እንደሆነና ያን ቃል ለመፈጸም ችሎታ እንዳለው ስለታወቀ፣ ያ ወታደር በቃሉ ታምኖ የዚህን ዓለም ማዕረግ ከተቀበለ፤ የነገሥታት ንጉሥ የዓለም ሁሉ ጌታ ቃሉን ለማረጋገጥ ነፍሱን ስንኳ የሰጠ ሲናገር በመጠራጠር ቃሉን ለምን እናቃልላለን? እንደዚህ ማድረግ የድንቁርና ድፍረት አይደለምን? ደኅንነትን የምናገኘው በቃሉ በማመን ነው። ንጉሣዊውም ቃል እነሆ፣ «እውነት እውነት እላችኋለሁ፣ ቃሌን የሚሰማ የላከኝንም የሚያምን የዘላለም ሕይወት አለው፤ ከምትም ወደ ሕይወት ተሻገረ እንጂ ወደ ፍርድ አይመጣም።»²

አንባቢ ሆይ! ታዲያ አንተስ በዚህ ቃል አምነሃልን?

(1) ዮሐንስ 3፡16፤ (2) ዮሐንስ 5፡24።

ቅንነት

ከዕለታት አንድ ቀን አንዲት ሴት በቤተ ክርስቲያን ከሚሰብከው ሰባኪ ጋር ተገናኝታ፣ «ባለፈው እሑድ የሰበኩት ቃል በጣም ጠቃሚ ቃል ነበረ» አለችው።

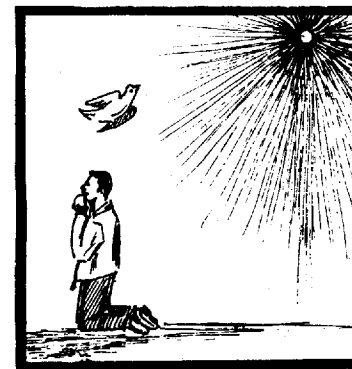
ሰባኪውም ከሰብከቱ ምን እንደተማረች ለማወቅ ስለፈለገ፣ «የሰበክሁበት ጥቅስ የትኛው ነበረ?» ብሎ ጠየቃት።

ሴቲቱ ግን፣ «አረፈ! ጥቅሱንና ቃሉን ሁሉ ረስጭለሁ። ነገር ግን ወደ ቤቴ በተመለስሁ ጊዜ ነጋዴዎችን ሳታልልበት የነበርሁትን ቁናዬን አስተካከልሁት» ብላ መለሰችለት።

«ቃሉን የምታደርጉ ሁኑ እንጂ ራሳችሁን እያሳታችሁ የምትሰሙ ብቻ አትሁኑ» በሚለው በሐዋርያው ያዕቆብ ቃል መሠረት፣ የሚሄዱ ሁሉ በሥራው የተባረኩ ይሆናሉ። «የጌታን ስም የሚጠራ ሁሉ ከዓመፅ ይራቅ።»²

(1) ያዕቆብ 1፡22-25፤ (2) 2 ጢሞቴዎስ 2፡19።

ወደ እግዚአብሔር የሚደርስ ጸሎት

ከዕለታት አንድ ቀን በጣም አስደናቂ ሕልም ሰላየ ሰው ታሪክ አነበብሁ።

ይህ ሰው በሕልሙ መልአክ ታይቶት ነበረ። መልአኩም ሰውየው እንዲከተለው በእጁ ጠቅሶት፣ አምሰት ሰዎች ተንበርክበው እየጸለዩ ወደ ሚገኙበት ቤተ ክርስቲያን መራው። በዚያም ስፍራ ከንፎቻቸውን የሰበሰቡ

ነጭ ወፎች በእያንዳንዱ ሰው ፊት ለፊት ተቀምጠው ነበር።

መልአኩ ሰውየውን፡- «እነዚህ ሰዎች በጸሎት ላይ ሳሉ ተመልከትና ነጭ ወፎች ምን እንደሆኑ ልብ አድርግ» አለው።

ሰለዚህ ሕልም አላሟው የመጀመሪያውን ሰው ተመለከተ። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ፊት ለፊት የተንበረከከች፤ የሚያምር ልብስ የለበሰች ሴት ነበረች። ቀና ብላ ትጸልይ ነበርና ቃላት ከአንደበትዋ እንደ ወንዝ ይፈልቁ ነበር። የእርሱዋ ነጭ ወፍ ከሌሎች ወፍች ይልቅ ትልቅና ነጭ ነበረች። ሴትዬዋ ደጋግማ ብትጸልይም፤ ወፊቱ ምንም አልተንቀሳቀሰችም፤ አንድም ጊዜ ከንፍዋን አላርገበገበችም።

መልአኩም ሰውዬውን፡- «እጅህን ዘርግተህ ወፏን ዳስሳት» አለው።

ሕልም አላሟው ምንም እንከን ያልነበረባቸውን ነጭ ላባዎች በእርጋታ ዳሰሰና እጁን በፍጥነት ሰብሰቦ፤ «የሞተች ይመስለኛል» አለ።

መልአኩም፡- «አዎን፤ በፍጹም የሞተች ናት» ብሎ በጎዘን መለሰለት። «ይህች ሴት ከሕፃንነትዋ ጀምሮ ወደ ቤተ ክርስቲያን ትሄዳለች። ከሁሉ የተሻለውን ልብሷን ትለብሳለች፤ ከሁሉ የሚበልጡትን ጸሎታትም በቃል ታውቃለች። የምትናገራቸው ቃላት እንዴት ይማርካሉ! ነገር ግን ሳታስብበት የተለማመደችውን ጸሎት እንደገና ትደግማለች። ሰለዚህ ከቤተ ክርስቲያን ከወጣች በኋላ የጸለየችውን በፍጹም ትረሳለች። ተመልከት! በሚቀጥለው ረድፍ የተቀመጠችውን ሴት መልከት አድርጋ የሻሽዋ ዋጋ ስንት እንደሆነ በመገመት ላይ ናት።»

ሕልም አላሟውም ወደ ተንበረከከው ወደ ሁለተኛው ሰው ሄደ። እርሱ በሚገባ የሚጸልይ ሰው ይመስላል። ከፊቱ የነበረችዋ ውብ ነጭ ወፍ ላባዎችዋን እያርገበገበች ወደ ላይ በረረች። ሕልም አላሟው የወፍዋን በረራ በዓይን ተከትሎ፤ ቤተ ክርስቲያኒቱ ጣራ እንዳልነበራት አስተዋለ። ወፊቱም በቀጥታ ወደ ሰማይ በረረች።

ነገር ግን የሚጸልየው ሰው ፊት በድንገት ተለወጠ። በፊት መንፈሳዊነት ይታይበት የነበረ መልኩ ተቀይሮ በመራራነት ተሞላ። ከንፈሮቹንም በመንከስ ዝም ብሎ በሹክሹክታ አንድ ነገር ይናገር ነበር። ከዚያም ቀስት ተወርውሮ የወጋት በመምሰል ወደ ላይ ትበር የነበረችዋ ውብ ወፍ ወድቃ በቤተ ክርስቲያኒቱ ወለል ላይ ሞታ ተገኘች። ሕልም አላሟው እየተጠራጠረ ወደ መልአኩ ዘወር አለ።

መልአኩ ሕልም አላሟውን፡- «ያ ሰው በእርግጥ መጸለይ ጀመረ» አለው። «ነገር ግን ሲጸልይ ሳለ አንድ የበደለው ሰው እንዳለ አስታወሰ። ልቡ በቀጣ ተሞልቶ ከፍቅር መንፈስ ወጣ። የበደለውን ይቅር ለማለትና በደሉንም ለመርሳት እምቢ አለ። ተመልከት! የበቀልን ድርጊት ለማቀድ ፈጥኖ ይወጣል። ከዚህ የተነሣም ጸሎቱ ወደ አብ ፈጽሞ አልደረሰም።»

ሕልም አላሟው ከሦስተኛው ሰው ፊት ቆመ። አንዲት ሴት የፊቷን እጅ በማጣበቅ ተንበርከካ ትጸልይ ነበር። በጉንጭም ላይ እንባ ይፈስ እንደነበረ ምልክት ይታያል። ስትጸልይ ሳለም ከፊት ለፊቷ የነበረችዋ ውብ ነጭ ወፍ መነሣት ከጀመረች በኋላ እንደገና ወደ መሬት ወረደች። እንደገና በኃይል ለመውጣት ሞክራ በምሰሶው አናት ላይ ልትደርስ ጥቂት ሲቀራት ለሁለተኛ ጊዜ የወደቀች መሰለች። መሬት ከመድረሷ በፊት ግን ከንፍቿን አርገብግባ እንደገና ወደ ላይ ለመውጣት ታገለች። በመጨረሻ ንጹሕ ወደሆነ ሰማይ ደርሳ፤ ላባዎቿን በማራገፍ በፀሐይ ብርሃን ውስጥ ስለበረረች አልታየችም።

ወፏን በጉጉት ይመለከታት የነበረው መልአክ የእርዳታ ሁኔታ ይታይበት ነበር።

መልአኩ፡- «ይህች ሴት በከባድ ሐዘን ውስጥ አልፋለችና እግዚአብሔር እንደወደዳት፤ እንደጠበቃትም ለማመን አቃታት» አለ። «ለረጅም ጊዜ እዚህ አትመጣም ነበር፤ ዛሬ

ግን ተመልሳ ወደዚህ ቦታ በመምጣት መጸለይ ጀመረች። ስትጸልይ ግን በፊት የነበራት ጥርጣሬ ተመልሶ መጣባት ... ለማመን አቃታት... ተስፋ ልትቁርጥ ተቃረበች። ሆኖም ስለ ጥርጣሬዋ ለእግዚአብሔር ስትናገር፤ የእግዚአብሔርን የተስፋ ቃላትም በላሆሳስ ስታወጣ ስታወርድ እምነቷ ጠነከረ። ጸሎቷ ወደ አብ ደረሰና ሊያጽናናት ተጠግቷል። ተመልከት! ፈገግ እያለች ነው!»

አራተኛው የተንበረከከው ሰው በረንዳ አዳሪ ይመስላል። ከፊት ለፊቱ የነበረችዋ ወፍ የጠወለገች፤ የደከመችና የተጎሳቀለች ልትነሣም ፍጹም የማትችል ወፍ ትመስላለች። ሰውዬው ምንም ሳይናገር ዝም ብሎ በችግር ቆየ። በድንገት ግን ደንዘው የነበሩ ክንፎቿ መንቀሳቀስ ስለጀመሩ፤ ወፏ ኃይለኛ በሆነ በረራ ቀጥታ ወደ ላይ ወጣች። ወደ ሰማይም በደረሰች ጊዜ፤ ክንፎቿ በፀሐይ ብርሃን እንደ በረዶ ነጭ ሆነው ያንጸባርቁ ነበር። በዚህም መልእክት እስኪስቅ ድረስ ይደሰት ነበር።

መልእክት፡- «ያ ሰውዬ እንዴት እንደሚጸልይ ምንም አያስተውልም» አለ። «በሕይወቱ ከዚህ በፊት አልጸለየምና በምን ዓይነት ቃላት መጠቀም እንደሚገባው አያውቅም። ነገር ግን ከኃጢአቱና ከችግሩ ሽክም ከባድነት የተነሣ ስለተበሳጨ፤ እንዲምረው ይቅርም እንዲለው በአሳቡ ወደ እግዚአብሔር ይጮኻል። ልክ በዚህ ጊዜ ንስሐ የሚገባ ሌላ ኃጢአተኛ ወደ እግዚአብሔር ቤት በመመለሱ በሰማይ በሚኖሩት በእግዚአብሔር መላእክት ዘንድ ደስታ ይሆናል።»

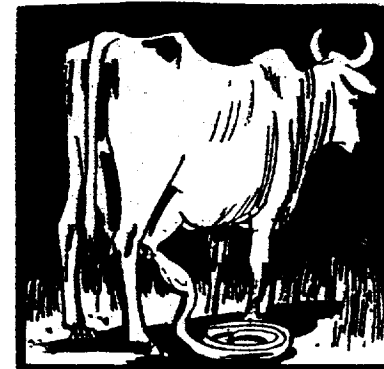
ቤተ ክርስቲያን ውስጥ የተገኘው የመጨረሻው ሰው ትንሽ ልጅ ነበረ። ከእርሱም ፊት ለፊት አንዲት ትንሽ ንጹሕ የነበረች ወፍ ተቀምጣ ነበረ። ልጁ እጆቹን አጣብቆ፤ እኅቱን መትቷት ስለነበረ ማዘኑን ለእግዚአብሔር ተናገረ። እናቱን

እንዲፈውሳት፤ በሒሳብም እንዲረዳው እግዚአብሔርን ለመነው። በልደቱ መታሰቢያ ቀን ስለተሰጠው ኳስ እግዚአብሔርን አመሰግነው። ወፊቱም በደስታ እየጮኸች ቀጥታ ወደ ላይ በረረች። ልጇም ዘሎ በመነሣት ኳሱን ለመምታት ወደ ሚዳ በወጣ ጊዜ እየሳቀ ወደ መልእክት ቀና ብሎ ተመለከተ።

ብዙ የሚጸልዩ ሰዎች እንዳሉ ሁሉ፤ በዚያው መጠን ብዙ የጸሎት ዘዴዎች አሉ። የሚያስፈልገው፤ የጸሎትህ ዓይነት ወይም ቦታ፤ ወይም ደግሞ ተንበርክክህ፤ ቁመህ፤ ተራምደህ መጸለይህ አይደለም። በእግዚአብሔር ዘንድ ዋጋ ያለው የልብህ ውስጣዊ ዝንባሌ ነው።

(1) ማቴዎስ 6፡5-15፤ ሉቃስ 18፡9-14።

የማይገባ ጓደኝነት

ከአፍሪካ በስተ ደቡብ በሚገኝ አገር የሚኖር አንድ ባለ ብዙ ከብት ሰው ነበረ።

ከላምቹም አንዲቱ ማታ ማታ ስትመለስ ወተት ስለማይገኝባት ይገረም ነበር። ከዕለታትም አንድ ቀን እረኛውን ጠርቶ፤ «ሌሎቹ ላሞች ሁሉ ወተት ሲኖራቸው ይህች ላም ብቻ ለምን የላትም?

እንግዲህ ዛሬ ስታሰማራቸው ባለህ በተለይ እርሷን እንድትመለከት» አለው።

እረኛውም ካሰማራቸው በኋላ በተለይ ይህችን ላም ቢመለከታት በእርሷና በሌሎች ላሞች መካከል ምንም ልዩነት አላገኘም። ነገር ግን ቀኑ ሊመሽ ሲል ይህች ላም ከሌሎች ተለይታ ብዙ ቀጥቋጦ ወዳለበት ስፍራ ሄዳ በቀጥቋጦው አጠገብ ቆመች። እረኛውም እየተከታተላት ሲሄድ በድንገት ከቀጥቋጦው ውስጥ አንድ ትልቅ እባብ እያንኩሻኩሽ ወጣና የላሚቱን ጡት ጠባ። እርሷም ዝም ብላ ቆማ ወተትዋን እንዲጠጣ ፈቀደችለች።

እረኛውም ይህን ባየ ጊዜ ተገረመና ማታውኑ ላሞቹን ይዞ ወደ ጌታው ሲሄድ ለጌታው የላሚቱን ወተት እባብ እንደ ጠባው ነገረው። በዚህም ጊዜ ባለቤትየው ደንግጦ፣ «ከእንደዚህ ያለ አውራ ጋር ባልንጀራ የሆነችበት ምክንያት ምንድር ነው? ይህ ከቶ የማይገባ ዓደኝነት ነው!» ብሎ ላሚቱ እንድትታረድ አዘዘ።

የዚህችም ላም ታሪክ፣ «ያልተቀደሰ ዓደኝነት» በሚል ርዕስ በዚያ አገር ጋዜጣ ታትሞ ወጣ።

ይህ እውነተኛ ታሪክ በተለይ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን የእግዚአብሔር ልጆች ለሆንን ታላቅ ማስጠንቀቂያ ነው። ቅዱስ አምላካችን ከዓለም ለይቶ ልጆቹ አድርጎናል።¹ የመንግሥቱና የክብሩ ወራሾች እንድንሆንም ጠርተናል።¹ እርሱ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ እኛን ያዳነበት ምክንያት፣ «ቅዱስ ሕዝብ፣ ለርስቱም የተለየ ወገን» እንድንሆንለት ነው።² የእግዚአብሔር ወገን ከመሆን የበለጠ ዕድልና ደስታ ይኖር ይሆን?

እንግዲህ የእርሱ ስንሆን በማይገባ ዓደኝነት ወይም በርኩስ ልማድ ተይዘን እንኖራለን? በሕሊናችን የምንወቀስበት

ኃጢአት ይኖረን ይሆን? አንባቢ ሆይ! ምናልባት በዚህ ዓደኝነት ወይም በዚያ ልማድ፣ በዚያም ኃጢአት ደስ ይለኛልና ልተወው ፈርቻለሁ ትል ይሆናል። ነገር ግን ሕሊናችን በሚወቅስን፣ በምናፍርበትም ነገር እርግጠኛ ደስታ ይገኝ ይሆን? እውነተኛን ደስታ የምናገኘው፣ «በዘላለም ፍቅር ወድጀሻለሁ፤ ስለዚህ በቸርነት ሳብሁሽ»³ በሚለን ለራሱ በፈጠረን አምላክ ብቻ ነውና አንጉል በሆነ ፍርሃት አትጠመድ። የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ወዳጅነት ከሌላ ወዳጅነት ሁሉ ይበልጣልና ርኩስ ከሆነ ከሚጉዳ ነገር ሁሉ ተለይተህ ለእርሱ ብቻ ሁን።

«ጌታ፡- ... ርኩስንም አትንኩ ይላል፤ ሁሉንም የሚገዛ ጌታ፡- እኔም እቀበላችኋለሁ፤ ለእናንተም አባት እሆናለሁ እናንተም ለእኔ ወንድ ልጆችና ሴት ልጆች ትሆናላችሁ ይላል።» «እንግዲህ፤ ወዳጆች ሆይ፤ የዚህ ተስፋ ቃል ካለን፤ በእግዚአብሔር ፍርሃት ቅድስናን ፍጹም እያደረግን ሥጋንና መንፈስን ከሚያረክስ ሁሉ ራሳችንን እናንጸ።»⁴ የሚሉት የሐዋርያው ጳውሎስ ማሳሰቢያዎች በዚህ ታሪክ ውስጥ የምናየውን እውነት በይበልጥ እንድናተኩርበት የሚያደርጉ ናቸው።

(1) 1 ተሰሎንቄ 2፡11-12፤

(2) 1 ኢፐሮስ 2፡9 ፤

(3) ኤርምያስ 31፡3፤

(4) 2 ቀሮንቶስ 6፡17-7፡1።

የሌባ ጸጸት

ብዙ ጊዜ በመስከርና በመስረቅ ምክንያት ታስሮ ወደ ፖሊስ ጣቢያ የተወሰደ አንድ ሌባ ነበረ። ከዕለታት አንድ ቀን ሳይሰክር በገዛ ፈቃዱ ወደ ፖሊስ ጣቢያ ሄደ፤ «ከስምንት ቀን

በፊት ከአንድ መኪና ውስጥ ይህን የገንዘብ መያዣ ቦርሳ ሰርቄአለሁ» ብሎ ብዙ ገንዘብና ዕንቁዎች ያለበትን ቦርሳ አስረከበ።

ፖሊሶቹም ሁሉ ይህን በሰሙ ጊዜ ደንግጠው ሰውዬው ያበደ መሰላቸው። ባለ ቦርሳዋም ተጠርታ፤ «ከአንድ የሉቃስ ወንጌል በስተቀር አንዳች ነገር አልጠፋብኝም» ካለች በኋላ ወደ ሌባው ዘወር ብላ፤ «በምን ምክንያት የሰረቅኸውን ሁሉ መለስህ?» ብላ ጠየቀችው።

ሰውዬውም እንዲህ ሲል ነገሩን ተረከላት፤ «ቦርሳውን ሰርቄ ወደ ቤቴ ሄድሁና በውስጡ የነበረውን ሁሉ በተመለከትሁ ጊዜ ደስ አለኝ። ገንዘቡንም አውጥቼ በኪሴ አደረግሁና ዕንቁዎቼን ለመሸጥ አሰብሁ። ነገር ግን ከፍ ያለ ዋጋ ስላላገኘሁ ወደ ቤቴ ተመለስሁ። በዚያን ጊዜ አንድ ትንሽ መጽሐፍ ከቦርሳው ውስጥ አውጥቼ ለማንበብ ጀመርሁ፤ ብዙም አነበብሁ።

መጽሐፉን አንብቤ ልጩርስ ትንሽ ሲቀረኝ ልተኛ ስፈልግ እንቅልፍ አልወስድህ አለኝ። የአባቴን ገንዘብ ወስዶ ወደ ሩቅ አገር ስለ ሄደው ልጅ ሳስብ ነበርና እንደገና ተነሥቼ ታሪኩን ስፈልግ ከመጀመሪያ ጀምሮ የመጽሐፉን ግማሽ ካነበብሁ በኋላ በምዕራፍ

15 ውስጥ ተጽፎ አገኘሁት። ታሪኩንም እንደገና ሳነበው፤ «ይህ ሰው እኔ ነኝ» ብዬ ያ ሰው ተጽጾቶ ወደ አባቴ እንደተመለሰ ሳስብ መጸለይ ጀመርሁ። ነገር ግን የሰረቅሁት ዕቃ በእጄ ሳለ ለባለቤቱም ሳልሰጥ ወደ እግዚአብሔር

ለመመለስ እንደማልችል አውቄ ስጩነት ቄየሁ። ትላንትና ግታ እንደገና ስጸልይ፤ «ጌታ ሆይ! አንተ ምሕረት አድርገህ ይቅር ብትለኝ የሰረቅሁትን ሁሉ መልሼ የሚገባውን ቅጣት እቀበላለሁ» ብዬ ቄረጥሁ። ዛሬ ያመጣሁት በዚህ ምክንያት ነው» አላት።

በዚህ ታሪክ እንደሚታየው ወደ እግዚአብሔር ተመልሶ የኃጢአትን ይቅርታና አዲስን ሕይወት ለመቀበል የሚያስብ ሰው፤ የግድ ከኃጢአት መራቅ አለበት። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ማስተማር በጀመረ ጊዜ ከሁሉ አስቀድሞ፤ «ንስሐ ግቡ በወንጌልም እመኑ»¹ እያለ ይሰብክ ነበር።

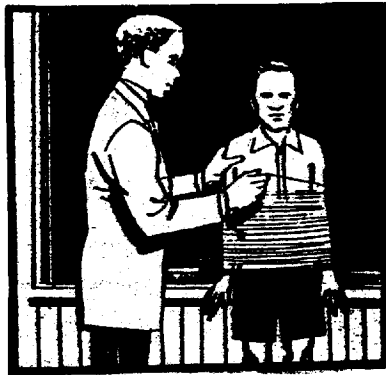
እንግዲህ እግዚአብሔር አንድያ ልጁን በመስጠት ያዘጋጀልንን ደኅንነት እንድንቀበል በእኛ በኩል የግድ አስፈላጊ የሆኑ ሁለት ነገሮች አሉ፤ እነርሱም ንስሐ መግባትና እምነት ናቸው። ንስሐ መግባት ማለት ስለ ኃጢአታችን መጸጸትና ኃጢአትን መተው ማለት ነው። ንስሐ የገባ ሁሉ ኃጢአትን ጠልቶ በጽድቅ ለመራመድ ይናፍቃል እንጂ እንደገና በኃጢአት መኖር አይወድም። «ኃጢአቱን የሚሰውሮ አይለማም። የሚናዘዝባትና የሚተዋት ግን ምሕረትን ያገኛል።»² የሚለው የእግዚአብሔር ቃል በዚህ ታሪክ ያየነውን እውነት አጥብቀን እንድንከተል ያሳስበናል።

(1) ግርብ 1፡15፤ (2) ምላሌ 28፡13።

የልማድ እስራት

ከዕለታት አንድ ቀን አንድ አስተማሪ ክርን ምሳሌ አድርጎ ከመጥፎ ልማድ እንዲጠነቀቁ ለተማሪዎቹ አስተማራቸው። በልጆቹም ፊት ለፊት ቆሞ አንድ ክር አሳያቸውና፤

«ተመልከቱ! ይህ ክር እጅግ በጣም ቀጭን ነው፤ ብርታትም የለውም፤ ከእናንተ መካከል ትልቁ ልጅ ይምጣና ይበጥሰው» ብሎ ተናገረ።

ከልጆቹም መካከል ከሁሉ ትልቅ የሆነው ልጅ ወደ ተናጋሪው ቀርቦ እየሳቀ ክሩን በጠሰ። አስተማሪውም ወደ ልጆቹ እየተመለከተ፤ «የክሩን መቅጠን አስተውላችኋል፤ ብርታትም ስለሌለው በቶሎ ተበጠሰ። ነገር ግን ብርታት የሌለው ይህ ክር ይህን ትልቅ ልጅ ሊያስረው ይችላል» አላቸው።

ትልቁም ልጅ፤ «እንዴት! ምንም ብዙ ጊዜ በዙሪያዬ ቢጠመጥሙት እበጥሰዋለሁ» ብሎ መለሰ። በዚያን ጊዜ ሰውየው ክሩን በትልቁ ልጅ ዙሪያ አምሳ ጊዜ አዞረና፤ «በል! አሁን ልትበጥሰው ትችላለህን?» ብሎ ጠየቀው።

ልጁም፤ «እችላለሁ» ብሎ ከንዱን እየሰረሰረ እስኪያንገበግበው ድረስ በኃይል ቢስብ ሊበጥሰው አልቻለም። የሚመለከቱትም ባልገጀሮቹ፤ «እውነት ነው፤ በፊት ነጠላ ክር በመሆኑ ሊበጥሰው ቻለ፤ አሁን ግን ተደራርቦ ስለ ተጠመጠመበት ሊበጥሰው አልቻለም፤ በእውነትም ያ ቀጭን አቅመቢስ የነበረ ክር አሁን ብርቱ ሆኖ ትልቁን ልጅ አስርታል» እያሉ በነገሩ ተገረሙ።

አስተማሪውም ልጁን ከፈታ በኋላ፤ «ዛሬ በዚህ ክር ትልቅ ነገር አስተምራችኋለሁ። ይህ ክር የመጥፎ ልማድ ምሳሌ ነው። የማይገባውን ነገር አንድ ጊዜ ብታደርጉ ሁለተኛ አታደርጉት።

ግድ የለም! ቀላል ነገር ነው ብላችሁ እየደጋገማችሁ ብታደርጉት፤ በጠባያችሁ ውስጥ እየተተበተበ ሕይወታችሁን ያስራል። እየደጋገምን የምንሠራው ነገር ሁሉ እንደዚህ ክር ነው። በመጀመሪያ ምንም አቅመቢስ ቢመስለን በኋላ አስሮ ይይዘናል፤ ባሪያዎችም ያደርገናል። ይህ ብርቱ ልጅ ራሱን ለመርዳት እስከማይችል ድረስ በዚህ ቀጭን ክር ታስሮ እንደነበረ አትርሱ» አላቸው።

ይህ ምሳሌ እንደሚያሳየው ልማድ ብርቱ ነገር ነው። ሰው መልካም ልማድ ቢኖረው፤ ለምሳሌ፤ እሑድ እሑድ ወደ ቤተ ክርስቲያን መሄድ፤ ዕለት ዕለት መጽሐፍ ቅዱስን ማንበብና መጻለይ፤ ከገንዘቡ ለእግዚአብሔር መስጠት፤ እውነትን መናገር፤ ይህንም በመሳሰለና ተገቢ በሆነ ነገር ሁሉ ልማድ ቢኖረው፤ ያ ልማድ በመልካም ነገር እንዲጸና ይረዳዋል።

ነገር ግን በእህል ውስጥ አረም እየበዛና እየተስፋፋ እንደሚሄድ ሁሉ፤ የሚያስቸግረን፤ መልካም ልማድ ሳይሆን መጥፎ ልማድ ነው። ለምሳሌ ስድብ፤ ስንፍና፤ ዝሙት፤ የሚያሳፍርም ንግግር፤ ቊጣና ንዴት፤ ሰካርና ስርቆት፤ ሐሰት መናገር፤ እነዚህንም የመሳሰለ ሁሉ ክፉ ልማድ ሆኖ ሰውን ሊያስር ይችላል። የእነዚህም ነገሮች ፍጻሜ ፍርድና ጥፋት መሆኑን እግዚአብሔር አስጠንቅቆ ነግሮናል።¹

እንግዲህ፤ በኃጢአት ልማድ የተያዘ ሰው እንዴት ሊድን ይችላል? ምንም ቢሞክር ራሱን ለማዳን እንደማይችል ሲረዳ ተስፋ የለውምን? አለው እንጂ! ከኃጢአትና ከልማድ እስራት ሁሉ ሊፈታ የሚችል መድኀን አለን፤ እርሱም ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ነው።² የዘኪያስን ሕይወት ያደሰ መድኀን፤³ ሌጊዎን ያደረበትን የሰይጣንን ባሪያ ያዳነው ጌታ፤⁴ ዛሬም የሚታመኑበትን ሁሉ ከማናቸውም እስራት ሊፈታ ኃይል አለው። ታዲያስ፤ አንተ አስሮ ከያዘህ ኃጢአት ለመውጣት

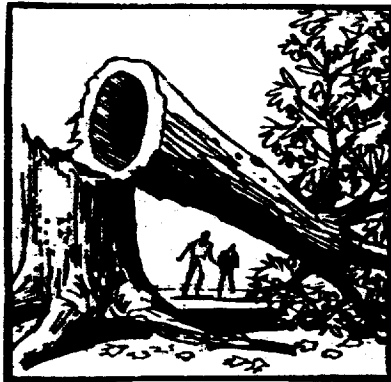
ያልቻልህ ደካማ መሆንህን ገልጠህ፤ ሊፈታህና ነጻ ሊያወጣህ ለሚችላው ጌታ ሁለንተናህን ታስረክበዋለህን?

- (1) ቂላስይስ 3+5-7፤ (2) ዮሐንስ 8+34-36፤ (3) ሉቃስ 19+1-10፤
(4) ማርቆስ 5+1-20።

የዛፍ አወዳደቅ

ለምለም ቅጠሎችንና ብዙ ቅርንጫፎችን የያዘ ብዙ ዘመናትም ቀጥ ብሎ የቆመ አንድ ትልቅ ዛፍ ነፋስ ሳይነካው፤ ምክንያቱም ሳይታወቅ በታላቅ አወዳደቅ ወደቀ።

ሲወድቅ የተመለከቱትም ሁሉ እጅግ ተገረሙ፤ ተሰብስበውም ሁኔታውን ቢመለከቱና ቢመረምሩ እንጨትን የሚበላ ትልቅ ውስጥ ውስጡን ቡርቡር አድርጎ በልቶት አገኙ። ትሎቹ መብላት ከጀመሩ ምንም ብዙ ዓመት ቢሆንም፤ ያደረሱበት ጉዳት ከሰው ዓይን ስለ ተሰወረ ጠንካራ የሚመስለው ዛፍ፤ ውስጡ የተበላሸና የደክመ መሆኑን ያወቀና የተረዳ አንድም አልነበረም። ግንዱ ወፍሮ ውስጡ የተበላሸውም ዛፍ ቅርንጫፎችንና ቅጠሎችን መሸከም የማይችልበት ቀን ደረሰ።

የብዙ ክርስቲያኖች ውድቀትም እንደዚህ ነው። ምንም ውጫቸው ደኅና መስሎ ቢታይ በልዩ ልዩ ኃጢአት

ውስጣቸው ይበረበራልና በድንገት ይወድቃሉ፤ ለብዙዎችም መደነቂያና መሳለቂያ ይሆናሉ።

እንግዲህ ከዚህ አሳዛኝ ውድቀት ራሳችንን እንጠብቅ። ይህ የማደርገው ክፉ ሥራ፤ ይህም የማስበው ክፉ አሳብ በልቤ ውስጥ ከሰው ዓይን የተሰወረ ነው እያልን ራሳችንን አናታልል። «በሰዎች መካከል ስትሆን ምላስህን ጠብቅ፤ ለብቻህም ስትሆን ልብህን ጠብቅ» በሚለው የተለመደ አነጋገር መሠረት፤ መራርነትና አለማመን፤ ርዥሰትና ክፉ ምኞት፤ ቂምና ጥል፤ እንደነዚህም የመሳሰሉትን ትሎች በውስጣችን ከማስተናገድ እንጠንቀቅ።¹

ነገር ግን በገዛ ትጋታችን ይህን ምክር ለመፈጸም ብንሞክር አይሆንልንምና እንዴት አድርገን ልባችንን እንጠብቅ ሳንል አንቀርም። መቼም፤ በመልካም እንግዳ በተሞላ ቤት ለክፉ እንግዳ ቦታ እንደማይገኝ ሁሉ ክርስቶስ በልባችን ቢኖርና በእርሱ ፍቅር ልባችን ቢሞላ ለክፉ አሳብ ስፍራ የለም። ስፍራን ለማግኘት ሲመላለሱብንም፤ ሂዱ! ቤቱ ሞልቶአል፤ የእንግዳ መቀበያ ክፍል በዚህ የለም! ብለን እናባርራቸው። በየዕለቱም በምናደርገውና በሚደርሰብን ነገር ሁሉ ክርስቶስን እናስብ፤ ከእርሱ ጋር እንጂ ከገዛ ልባችን ጋር አንነጋገር፤ አንማከርም። «ሳታቋርጡ ጸልዩ»² የሚለውም የሐዋርያው ቃል፤ ሁልጊዜ በነገር ሁሉ ወደ ክርስቶስ እንድንመለከትና ከእርሱ ጋር እንድንገራመድ የሚያመለክት ነው። ይህን ብናደርግ እርሱ ከክፉ ይጠብቀናል፤ አሳባችን እርሱን ብቻ ዓላማ አድርጎ በእርሱ ፍቅር ቢሞላ ቂምና መራርነት እንደዚህም የመሳሰሉት ትሎች ከእኛ የግድ ይሸሻሉ። በክርስቶስ ደም የነጻ ልብ የኢብ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ መኖሪያ መሆኑን እናስተውል።³

- (1) ምላሌ 4+23፤ (2) 1 ተሰሎንቄ 5+17፤ (3) ዮሐንስ 14+15-24።

ብቻውን የሆነ መሰለው

ከከተማ ራቅ ብሎ በሚገኝ ጫካና ደን በሆነ ስፍራ የሚኖር አንድ ልጅ ነበረ። የዚህ ልጅ አባት ጉበዝና ብርቱ ሰው ስለነበረ፤ ልጁ ደግሞ ጉበዝና ብርቱ እንዲሆን ወደደ። ልጁ ወደ ትምህርት ቤት ሲመለስ ትልልቅ ዛፎች የነበሩበትን ደን ማለፍ ነበረበት። አባትየው ግን፡ «አትፍራ» እያለ አሰናብቶ ይሰደው ነበር። ልጁም፡ «ድብ ወይም ሌላ አውራ ከደኑ ወጥቶ ይገድለኝ ይሆናል፤ ወይም ሽፍቶች ተደብቀው ይጠባበቁኝ ይሆናል» በማለት ወዲህና ወዲያ እየተመለከተ ይሄድ ነበር።

ከዕለታትም አንድ ቀን ወደ ቤቱ ሲመለስ ሳለ አንድ ትልቅ ድብ በመንገዱ መካከል ቆሞ በቀጣ እየተመለከተ እንደሚጠባበቀው አየ። ቢሮጥም ድቡ ከእርሱ ይልቅ ፈጥኖ እንደሚይዘው ስላወቀ ዝም ብሎ ቆመና፡ «አሁን ጠፋሁ፤ ተስፋም የለኝም» እያለ ተጨነቀ።

በዚያን ጊዜ ግን የጠመንጃ ድምፅ ሰማ፤ ድቡም ተመትቶ ሲወድቅ አየ። አባትየውም ከቀጥ ቋጦዎች መካከል ወጥቶ፡ «አትፍራ ልጄ ሆይ! እኔ ሁልጊዜ ከአንተ ጋር ነበርሁ። ጧት ጧት ወደ ትምህርት ቤት ስትሄድ እኔ ከአንተ ጋር እሄድ ነበር፤ እንደዚሁም ማታ ስትመለስ ሁልጊዜ ከአንተ ጋር ነበርሁኝ፤ ፈሪ እንድትሆን

ባለመፈለጌ ከአንተ ጋር እንዳልነበርሁ አስመስልሁ እንጂ ከቶ አልተውሁም» አለው።

ይህ አባት፡ «እኔ ከአንተ ጋር እሄዳለሁ» ብሎ ተስፋ ስላልሰጠ ልጁ በእርግጥ ለብቻው የነበረ መሰለው። እግዚአብሔር ግን፡ በክርስቶስ በማመን ልጆቹ ለሆኑት፡ «እኔ ከአንተ ጋር ነኝና አትፍራ፤ እኔ አምላክህ ነኝና አትደንግጥ፤ አበረታሃለሁ፤ እረዳህማለሁ፤ በጽድቄም ቀኝ ደግፈ እይዝሃለሁ»¹ ብሎ ተስፋ ሰጥቶአልና ከቶ እንደማይተዋቸው እናውቃለን።

የታሪካችን አባት ለልጁ ሳይታይ አብሮ እንደሄደ፤ እንደዚሁ እግዚአብሔር ለዓይናችን አይታይምና አንዳንድ ጊዜ ሰይጣን፡ «እግዚአብሔር ትቶሃል» ብሎ በተለመደው ሐሰት ሳይፈትነን አይቀርም። ነገር ግን እግዚአብሔር በዚህ ፈተና እምነታችንን ለማበርታት ያስባልና እኛ፡ «እርሱ ራሱ፡- አልለቅህም ከቶም አልተውህም ብሎአልና፤ ስለዚህ በድፍረት፡- ጌታ ይረዳኛልና አልፈራም፤ ሰው ምን ያደርገኛል?»² ብለን ሰይጣንን እናባርረውና ከዳዊት ጋር፡- «ቸርነትህና ምሕረትህ በሕይወቴ ዘመን ሁሉ ይከተሉኛል፤ በእግዚአብሔርም ቤት ለዘላለም እኖራለሁ»³ ብለን በታማኝ አባታችንና እረኞችን እንታመን።

(1) ኢሳይያስ 41፡10፤

(2) ዕብራውያን 13፡5-6፤

(3) መዝሙር 22(23)፡6።

ኅላፊው አባባ ነውን?

ከብዙ ዓመታት በፊት አንድ የመርከብ መኩንን ከአውሮፓ ወደ አሜሪካ ለምትሄድ ለአንዲት መርከብ ካፒቴን ሆኖ ነበረ። መርከቢቱ ከጠረፉ ራቅ ብላ ከሄደች በኋላ አንድ ሌሊት አውሎ

ነፋስ ተነሥቶ መርከቢቱን ወዲያና ወዲህ ያማታት ጀመር። በዚህ ጊዜ መርከቢቱ ልትገለበጥ ስለነበረች፣ ተኝተው የነበሩ ሰዎች ነቅተው ሕይወታቸው በአደጋ ላይ እንደሆነ አይተው በድንጋጤ ተነሡና ልብሳቸውን መልበስ ጀመሩ።

በዚያችም መርከብ ውስጥ ዕድሜዋ 8 ዓመት የሆናት የካፒቲ ልጅ ነበረች። ይህችም ልጅ ከእንቅልፏ ነቅታ፣ «ነገሩ ምንድር ነው?» ብላ ብትጠይቅ በአጠገብዋ የነበሩ ሰዎች፣ «አውሎ ነፋስ ተነሥቶ መርከቢቱን ያናውጣታል» አሉአት። እርሷም መልሳ፣ «ኅላፊው አባባ ነውን?» ብላ ጠየቀች። እነርሱም፣ «አዎን፣ ኅላፊው አባትሽ ነው» ባሉአት ጊዜ ያለፍርሃት ዝም ብላ ተመልሳ ተኛች። ምንም እንኳን ነፋሱና ሞገዱ ቢበረታ በአባትዋ ተመክታ አሳብዋን በመጣል እንቅልፍዋን ትለጥጥ ጀመር።

የእግዚአብሔር ልጅ ሆይ! በሕይወትህ በሚያጋጥምህ ልዩ ልዩ ፈተና መጠራጠርህና ፍርሃትህ አያሳፍርህምን? በዚህ ታሪክ ውስጥ የተመለከትናት የካፒቲ ልጅ በአባቷ እንደተመካችና እንደተማመነች ሁሉ፣ አንተም በሕይወትህ የሚመጣው ሞገድ ባስጨነቀህ ጊዜ፣ «አልለቅህም ከቶም አልተውህም»¹ የተባለውን የእርሱን ቃል ማሰብና በእግዚአብሔር መደገፍ ይኖርብሃል።

(1) ዕብራውያን 13:5።

ኅጂ የሚመስል ጠቃሚ ዘዴ

በየአገሩ የሚገኙ ልጆች የሚሰፍ ነገር በባሕር ወይም በኩራ ሲገባቸው፣ የገባው ነገር በማዕበል እየተገፋ ወደ ዳር እንዲወጣ ባሕሩን በድንጋይ መምታት ልምድ አላቸው። ዕሌኒ

ሚካኤል ከተባለች ከአንዲት ግብፃዊት ክርስቲያን የተጻፈ በዚህ ዓይነት ሁኔታ የተፈጸመ አንድን ታሪክ ከዚህ በታች እንመልከት።

ከዕለታት አንድ ቀን አድሊ የተባለ ልጅ ይጫወትባት የነበረች ጀልባው ለብቻዋ እየተንሳፈፈች እንድትሄድ በአንድ ኩራ ላይ አስቀምጦ

ለቀቃት። ጀልባይቱም ሊደርስበት ወደማይቻለው ወደ መካከለኛ ስፍራ ሄደች።

አድሊም፣ «እርዱኝ! እርዱኝ!» እያለ ጮኸ።

ሳሚር የተባለም አንድ ትልቅ ልጅ በዚያ በኩል ያልፍ ነበር። አድሊም እንባውን እያፈሰሰ ወደ እርሱ ዘወር ብሎ፣ «እባክህን አግዝኝ» ሲል ለመነው።

ሳሚርም ምንም ሳይመልስለት ድንጋዮችን ለቃቀመና ከጀልባይቱ እያስጠጋ ባሕሩን ይመታ ጀመር። አድሊም፣ ጀልባዩ ትሰበርብኛለች ብሎ በመሳቀቅ ወደ ላይና ወደ ታች እየተንቁራጠጠ በመዝለል፣ «ተው! ተው! አትወርውር!» እያለ ጮኸ። ሳሚር ግን ድንጋይ ውርወራውን ዝም ብሎ ቀጠለ።

አድሊም፣ «እባክህን ጀልባዩን መትተህ ትሰብራለህና ተው! ተው!» እያለ ብዙ ጊዜ ለመነ። ሳሚር ግን አልተወም።

ከዚያም በኋላ የሚወረወረው ድንጋይ ሁሉ ጀልባይቱን ሳይነካ ከጀልባይቱ ራቅ ብሎ ይወድቅ እንደነበረ አድሊ

አስተዋለ። ልቡም ትርትር እያለ የሚሆነውን እንዲያይ ዝም ብሎ ቆመ። እያንዳንዱም ድንጋይ ሲወረወር ጀልባይቱን የሚያንቀሳቅስ ትንሽ ማዕበል እንዳስነሣ ተመለከተ። የሚነሣውም ማዕበል ሁሉ ጀልባይቱ ወደ ዳር እንድትቀርብ አደረገ።

አድሊም ጥቂት ከተመለከተ በኋላ ሳሚር ወደ ጀልባይቱ አጠገብ ድንጋይ ሲወረወር ጀልባይቱን ወደ ዳር ለማቅረብ ያስብ እንደነበረ ሊገነዘብ ቻለ። በመጨረሻውም ጀልባይቱ ወደ ዳር ደረሰች። አድሊም በደስታ ጮኸና ጉንበስ ብሎ ያዛት። እንዲሁ የሚወዳትን መጫወቻ እንደገና አገኘ። ወደ ሳሚርም ሮጠና እቅፍ አድርጎ፡ «ውድ ወንድሜ ሳሚር ሆይ! ረዳቴ ሆነህ ጀልባይን ስለ አመጣህልኝ በጣም አመሰግንሃለሁ» አለው።

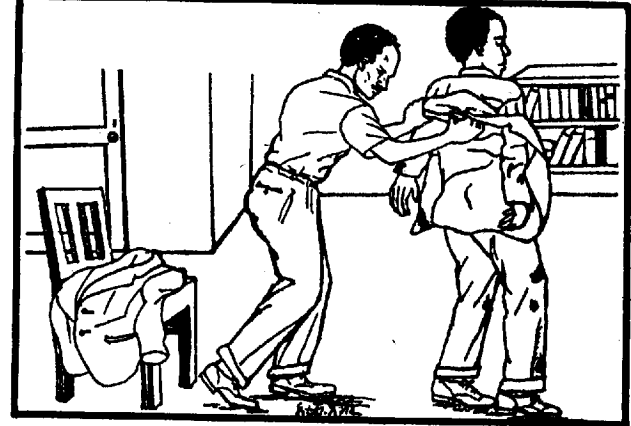
እኛም እንደዚያች ጀልባ በዚህ ዓለም ባሕር ላይ ስንኖር ድንጋይን የመሰላለ አስቸጋሪ የሆነ ነገር በሕይወታችን ላይ ሲደርስ የሚደርስብንን ነገር ሁሉ እግዚአብሔር ያውቃል። እርሱንም ለሚወዱት የሚጉዳ ድንጋይ መስሎ የሚታይ ችግርና ፈተና ሁሉ እንዲጉዳን ሳይሆን እንዲጠቅመን ያስባል። እያንዳንዱም የተወረወረ «ድንጋይ» እያንዳንዱም «ማዕበል» ወደ እርሱ ያቀርባል።

ሐዋርያው ጳውሎስ፡ «እግዚአብሔርን ለሚወዱት እንደ አሳቡም ለተጠፋት ነገር ሁሉ ለበጎ እንዲደረግ እናውቃለን።»² ሲል የተናገረው ይህንን እውነት የሚያረጋግጥ ነው።

(1) መዝሙር 118(119)፡ 67፡ 71፡ 75! ዕብራውያን 12፡ 5-11!
(2) ሮሜ 8፡ 28።

ሕይወት ለሕይወት

(ከዚህ የሚከተለው ታሪክ ከብዙ ዓመታት በፊት የተፈጸመ አስደናቂ ታሪክ ነው።)

በአንድ ከተማ ሁለት ወንድማማቾች በአንድነት ይኖሩ ነበር። ታናሽየውም በክፋትና በስንፍና ይኖር ነበር፤ ታላቅየው ግን እግዚአብሔርን የሚፈራ ትሑትና ጭምት፣ የማይሰንፍ ሠራተኛ ነበረ። በታናሽ ወንድሙም ክፋት እያዘነ፣ ከጋጢአቱ እንዲመለስ በየጊዜው ይለምነው ነበር። እርሱ ግን የታላቅ ወንድሙን ምክር ንቆ ከክፉ ጓደኞቹ ጋር እየሰከረ ሌሊቱን ያሳልፍ ነበር።

ከዕለታት አንድ ቀን፣ በእኩለ ሌሊት ድንገት ፈጣን የሆነ ኳኳታ በስተበሩ በኩል ተሰማ። ታላቅየውም ፈጥኖ መዝጊያውን ቢከፍት፣ ታናሽ ወንድሙን ልብሱ በደም ተነካክቶ ከፍርሃት የተነ፣ ሲንቀጠቀጥ፣ «ሰው ገድያለሁ፣ ይህም ልብሌን የነካው ደም የእርሱ ነው፤ ከፖሊሶችም ደብቀህ አድነኝ» ብሎ ለመነው።

ነገር ግን በደለኛ የሆነን ከፍርድ ለመደበቅ እንደምን ይቻላል ቢባል፤ ፍቅር ያስችላል ተብሎ ይመለሳል። ታላቅ ወንድምየውም በደም የተበከለ የበደለኛ ወንድሙን ልብስ ለራሱ ለብሶ፤ ንጹሕ የሆነውን የራሱን ልብስ ለነፍሱ ገዳይ ወንድሙ አለበሰው። በአጠገቡም ወደሚገኝ ክፍል አስገብቶ በሩን ዘጋበትና የሚመጣውን ነገር ሊጠባበቅ ብቻውን ቀረ።

ወዲያውኑ የሚፈጥኑ ሰዎች እርምጃ በስተውጭ ተሰማና ፖሊሶች ተኹጉድጉደው ወደ ቤት ገቡ። ከእነርሱም አንደኛው፤ «ይኸውላችሁ፤ ነፍሱ ገዳዩ እዚህ ቤት ተገኘ» ሲል ጮኸ። ፖሊሶቹም ሁሉ ወንጀለኛ ወደ መሰለው ሰው ቀርበው በቀጣ አስተያየት እየተመለከቱ፤ «የተከሰኸው አንተ ነህን?» ሲሉ ጠየቁት፤ እርሱ ግን ምንም መልስ አልሰጠም። ከፖሊሶቹም አንዱ፤ «አብዝቶ መጠየቅ ምን ያደርጋል? ልብሱ ይመስክርበታልና እንውሰደው» አለ። ወዲያውም ያዙት፤ ራቅ ብሎም ወደሚገኘው ወህኒ ቤት በጨለማ ወስደው አሰሩት። በዚህ ጊዜ ሁሉ እስረኛው አንዳች ነገር አልተናገረም።

በማግሥቱም ለምርመራ አቀረቡት። ተከላሹም ለሚያቀርቡለት ጥያቄዎች ሁሉ፤ «ይህን ወንጀል ሕይወቴን አሳልፌ በመስጠት መክፈል ይገባኛልና ፍርዱ በፍጥነት ቢፈጸም ይሻላል» ብሎ ከመመለስ በስተቀር ሌላ መልስ አልሰጠም።

ከጥቂት ቀንም በኋላ ወደ ፍርድ ቤት ተወሰደ። ዳኛውም፤ «ነገሩ ግልጽ ነው፤ በልብሱ ከሚታይ ምስክርነት ሌላ ምንም አያስፈልግም» ካለ በኋላ፤ «ጠበቃ አለህን?» ሲል እስረኛውን ቢጠይቀው ተከላሹም፤ «የለኝም» አለ። ዳኛውም፤ «ለመከላከያስ የሚሆን አለህን?» ብሎ ጠየቀው። እርሱም፤ «የለኝም» ብሎ መለሰ።

ከዚህም በኋላ ፍርድ በፍጥነት ተሰጥቶ፤ እስረኛው የሞት ፍርድ ተፈረደበት።

የሞቱም ፍርድ ከሚፈጸምበት ቀን በፊት ማታውኑ እስረኛው ከወህኒው ቤት አዛዥ ጋር እንዲነጋገር ጠየቀ። አዛዥም ወደ እርሱ በመጣ ጊዜ እስረኛው፤ «ለሞት የተዘጋጀውን ሰው የመጨረሻ ምኞቱን ለመስማት ፈቃድ ቢሆን አንድ ደብዳቤ እንድጽፍ ወረቀት፤

ብዕርና ቀለም፤ ለማጣበቂያም ሰም ይፍቀዳልኝ። ይህንም ደብዳቤ በፖስታው እንደታሸገ እኔ ከሞትሁ በኋላ በአድራሻው እንዲላክልኝ ይዘዙልኝ» አለው።

አዛዥም የተፈረደበትን ሰው ፊት እያስተዋለ ሲመረምር በሚታይበት ሰላምና ትዕግሥት ተደነቀ፤ ቅንነቱንም ሰላየ የሚፈልገውን ዕቃ አቀረበለት፤ የሚጽፈውንም ደብዳቤ ሌሊት ለጥበቃ የሚዘረው ዘበኛ እንዲቀበለው አዘዘ።

ሌሊቱም አለፈ፤ ንጋትም ነጋ። የወህኒ ቤት ወታደሮችም ተግባራቸውን አከናወኑ፤ በአንዲት ሰዓት ውስጥም የተወሰነውን ፍርድ ፈጸሙ።

ከጥቂት ጊዜያት በኋላ አንድ መልእክተኛ የሚቼን ደብዳቤ ይዞ ሁለቱ ወንድማማች ይኖሩበት ወደነበረው ቤት ደረሰ። መዝጊያውንም ቢመታ ፊቱ የገረጣ፤ በጭንቀት ላይ ያለ፤ አንድ ወጣት ጉብዝ በሩን ከፍቶ ደብዳቤውን ተቀበለ።

ፖስታውንም እየተመለከተ ረጅም ጊዜ ከዘገየ በኋላ ማጣበቂያውን ቀድሶ ሲያነበው ሰውነቱ ተሳቅቆ ያለቅስ ጀመር። በመጀመሪያም ወደ በሩ ሮጠ፤ በኋላ ግን እየባከነ፤ እየተንቀጠቀጠም ወደ ቤቱ ተመለሰ።

በደብዳቤው ውስጥ የተጻፈው ምን ኖሮአል? ከእነዚህ ከአንዳንዶቹ መስመሮች በስተቀር ምንም አልነበረበትም፡-

«ነገ ያንተን ልብስ እንደለበስሁ ስለ አንተ እሞታለሁ። አንተ ግን እኔን ለማስታወስ የእኔን ልብስ እንደለበስህ ለወደፊቱ ንጹሕና ትክክለኛ በሆነ ሕይወት መኖር ይገባሃል።»

«ስለ አንተ እሞታለሁ»... እነዚህ ቃላት በኃጢአትና በፍርሃት ተሸፍኖ ወደ ደነደነው ልቡ ውስጥ ጠልቀው አመሳቀሉት፤ የነገሩንም እርግጠኝነት በመገንዘብ ወደ ልቡ ተመልሶ፤ ድንገት፤ ከፍ ባለ ድምፅ፤ «ስለ አንተ እሞታለሁ... ነገር ግን ምናልባት ገና አልሞተም» እያለ ወደ ወህኒ ቤት ሮጠ፤ ደብዳቤውንም ለአዛዥ ሰጠ።

አዛዥም፤ «ስለ አንተ እሞታለሁ» የተባለውን ቃል ባነበበ ጊዜ የተፈረደበትን ሰው ትክክለኛ አስተያየት በማስታወስ ታላቅ ኀዘን ወድቆበት ደብዳቤውን ወደ ዳኛው አቀረበ።

ዳኛውም ደብዳቤውን ካነበበ በኋላ እውነተኛውን አጥፊ ቢመረምረው እርሱ፤ «ግደሉኝ፤ ከሞት በስተቀር የሚገባኝ የለም» ብሎ ክፋቱን ሁሉ እየዘረዘረ ገለጠ።

ይሁን እንጂ የታላቅ ወንድሙ ቃል ከቁም ነገር አልተዛባም ነበር። «ስለ አንተ እሞታለሁ» ብሎ እንደተናገረ በእርግጥ የአጥፊውን ቦታ ወስዶ ነበር። ሕይወቱም ለሕግ የተከፈለ ግብር ነበር። ዳኛውም እንዲህ ያለ ፍቅር የተለገሰውን ሰው ትኩረት ብሎ ከተመለከተ በኋላ እንዲያስረው ወይም የሞት ፍርድ እንዲበይንበት ሕግ እንደማይፈቅድለት ተረዳ። ለበደለኛውም ሕይወትና ነፃነት ተገኙለት።

ይህም ምሕረት ያገኘው በደለኛ የወንድሙን ደብዳቤ በእጁ እንደያዘ ወደ ቤቱ ተመለሰ። እዚያም በኃጢአቱ ሸክም ምክንያት ወደ ምድር አጉንብሶ እያለቀሰ ኀዘኑንና ጸጸቱን ወደ እግዚአብሔር ሲያቀርብ እንዲህ ብሎ ጮኸ፤ «እግዚአብሔር አምላኬ ሆይ! በእኔ ፈንታ አንድ ሌላ ሰው ቅጣቴን ተቀብሎአልና በኃጢአቱ እንዳልሞት አድነኝ። ክፉን ነገር ለመቃወም በማድረግው ትግል እርዳኝ። ስለእኔ ብሎ የሞተውን ሰው ልብስ ለመልበስ የተገባሁ አድርገኝ። እነዚህንም ልብሶች ከኃጢአት ሁሉ ከርኩሰትም ሁሉ እንደ ነጹ እንድጠብቃቸው እርዳኝ።»

እዚያም ጊዜ ጀምሮ የታደሰ ሰው ሆነ፤ ሊታወቅም አልተቻለም። የቀድሞ የጉልምስና ጓደኞቹ ሁሉ ወደ ቀድሞ ሕይወቱ እንዲመልሱት በብርቱ ሞከሩ። እርሱ ግን፤ እያባበሉ በየጊዜው የሚያቀርቡለትን ምክር ሳይቀበል፤ «ወንድሜ እናንተ በምትውሉበት ቦታ ውሎ አያውቅም ነበርና፤ ዛሬ የእርሱን ልብስ እንደ ለበስሁ ከእናንተ ጋር መሄድ አስቸጋሪ ነው» ብሎ በቁርጥ አሳብ ይመልስላቸው ነበር።

እነርሱም መፈተናቸውን ትተው ብዙዎቹ ከእርሱ ራቁ። አንዳንዶቹ ግን ከኃጢአት ተመልሰው በአዲስ ሕይወት ለመራመድ ከዚያ ከቀድሞ ጓደኞቹ ጋር ተባበሩ።

አንባቢ ሆይ! ታሪኩ ተፈጸመ፤ ምሥጢሩ ግን ገና ነው። ሆኖም ምናልባት ጫፍ ጫፉን ይዘህ ይሆናል። ስለምን? ታሪኩ ፍጡር ለሆነ ሰው ሁሉ ለአንተም የራስህ ታሪክ ነውና ለእያንዳንዳችን አኳኋናችንን የሚገልጽ ምሳሌ ነው።

እኛ የአዳም ልጆች የሆንን ሰዎች ሁሉ የእግዚአብሔርን የፈጣሪያችንን ሕግ በመተላለፋችን ምክንያት ሞት የሚገባን ኃጢአተኞች ነን፤ «ኃጢአት ዓመፅ ነው።»¹፤ «የኃጢአት ደመወዝ ሞት ነው።»² ተብሎ ተጽፎአልና። መቼም፤ እኔ

እንደዚያ እንደ ታናሹ ወንድም ነፍሰ ገዳይ አይደለሁም፤ ስለዚህ ሞት አይገባኝም ብለህ ታስብ ይሆናል፤ ነገር ግን የእግዚአብሔር ቃል የሚለውን አስተውል፡-

«ሕግን ሁሉ የሚጠብቅ፤ ነገር ግን በአንዱ የሚሰናከል ማንም ቢኖር በሁሉ በደለኛ ይሆናል»³

«ጻድቅ የለም አንድ ስንኳ፤... ሁሉ ተሳስተዋል፤ በአንድነትም የማይጠቅሙ ሆነዋል፤ ቸርነት የሚያደርግ የለም፤ አንድ ስንኳ የለም»⁴

«ኃጢአት የምትሠራ ነፍስ እርስዋ ትሞታለች»⁵

እንግዲህ እኛ ሁላችን ሞት የሚገባን ኃጢአተኞች ነንና እግዚአብሔር የቅን ፍርድ አምላክ መሆኑን እንወቅ። ዳሩ ግን ከሚገባ ፍርድ የሚያድነውን የምሥራች ቃል ሰምተሃልን? እግዚአብሔር በማይመረመር ፍቅሩ ሊያድነን ስለ ወደደ አንድ ልጁን ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስን በእኛ ፈንታ እንዲሞት ወደዚህ ዓለም ላከው።⁶ እርሱም ከሰማየ ሰማያት ወርዶ፤ ሥጋን ለብሶ ከድንግል ማርያም በተወለደ ጊዜ ወንድማችን ሆነ። እርሱም ጻድቅና ቅዱስ ስለሆነ ሞት ከቶ አይገባውም ነበር። «ወደ እግዚአብሔር እንዲያቀርብን እርሱ ጻድቅ ሆኖ ስለ ዓመፀኞች አንድ ጊዜ በኃጢአት ምክንያት ሞተዋልና»⁷

«እርሱ ግን ስለ መተላለፋችን ቂሰለ፤ ስለ በደላችንም ደቀቀ፤ የደኅንነታችንም ተግዛጽ በእርሱ ላይ ነበረ፤ በእርሱም ቊሰል እኛ ተፈወስን። እኛ ሁላችን እንደ በጎች ተቅበዝብዘን ጠፋን፤ ከእኛ እያንዳንዱ ወደ ገዛ መንገዱ አዘነበለ፤ እግዚአብሔርም የሁላችንን በደል በእርሱ ላይ አኖረ»⁸

አንባቢ ሆይ! ከዚህ በፊት ይህን የወንጌል ቃል ብዙ ጊዜ ሰምተህ ይሆናል። ነገር ግን ዛሬ፤ ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ ወደደኝ፤ ራሱንም ስለ እኔ ሰጠ የሚለውን ቃል በጥልቅ ልብህ አስብ።⁹

ታላቅ ወንድሙ የነፍሰ ገዳዩን ልብስ ለብሶ እንደሞተለት እንደዚሁ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የክብር ጌታ፤ ወንድምህ ሳያፍር፤ የአንተን ኃጢአትና ርዕሰት ተሸክሞ፤ በመስቀል ላይ ተሰቅሎ ስለ አንተ ሞተ። እንግዲህ ይህን ታላቅ ፍቅሩን አስበህ፤ በእርሱም አምነህ በራሱ ደም ያስገኘልህን የኃጢአት ይቅርታና የዘላለምን ሕይወት ተቀበል እንጂ እምቢ አትበለው።

ታናሽ ወንድሙ የተሰጠውን ንጹሕ ልብስ ለብሶ ከዚያ ቀን ጀምሮ በአዲስ ሕይወት ይኖር እንደነበረ፤ አሁንም አንተ የመድኃኒትህን የኢየሱስ ክርስቶስን ጽድቅ ተቀበልና ልብስ፤ ከእንግዲህም ወዲህ እርሱን በማሰብ ተወስነህ ከክፉ ሁሉ እየራቅህ ለእርሱ ክብር በቅድስና ኑር፤ ያደረገልህንም ውለታ ሁሉ ለሌሎች አውራ። «ለኃጢአት ሞተን ለጽድቅ እንድንኖር፤ እርሱ ራሱ በሥጋው ኃጢአታችንን በእንጨት ላይ ተሸክመ፤ በመገረፉ ቊሰል ተፈወሳችሁ»¹⁰ ተብሎ ተጽፎአልና።

- (1) 1 ዮሐንስ 3፡4፤ (2) ሮሜ 6፡23፤ (3) ያዕቆብ 2፡10፤
(4) ሮሜ 3፡10-12፤ (5) ሕዝቅኤል 18፡4፤ (6) ዮሐንስ 3፡16፤
(7) 1 ሉጥሮስ 3፡18፤ (8) ኢሳይያስ 53፡5-6፤ (9) ገላትያ 2፡20፤
(10) 1 ሉጥሮስ 2፡24።

ኅብረትና ሕይወት

ብዙ ጊዜ ወደ ቤተ ክርስቲያን መሄድና በመንፈሳዊ ስብሰባዎች መሳተፍ የለመደ አንድ ክርስቲያን ከሌሎች ጋር መስብሰቡን ተወ። ከዕለታት አንድ ቀን የቤተ ክርስቲያኑ ሽማግሌ ወደ ቤቱ ሄዶ ሳያንኳኳ ገባና በወንበር ላይ ተቀመጠ። ጊዜው ብርዳማ ስለነበረ በብረት መክደኛ ውስጥ ጥሩ ሙቀት

የሚሰጥ የከሰል እሳት በከፍሉ መካከል ነበረ። ሽማግሌው አንድም ቃል ሳይናገር ጉጦት አንሥቶ አንድ የእሳት ፍም ከብረት መክደኛው አውጥቶ በመሬት ላይ አኖረ። ሽማግሌውና ሰውዬው ፍሙን እየተመለከቱ ሳሉ ቀስ በቀስ ፍሙ ቀይነቱን ትቶ እየበረደ ሄደ፤ በመጨረሻም የዐመድን መልክ አሳየ። ሽማግሌውም አሁንም አንድም ቃል ሳይናገር ከወንበሩ ተነሥቶ ከቤት ወጣ።

በቤት ውስጥ የቀረው ሰውዬ ወደ እሳቱ ተመለከተ፤ ፍሞች እነሆ ገና ሙቀት እየሰጡና ቀይም ነበሩ። በጉጦት የተወሰደው ፍም ግን ብቻውን በመሆኑ እንደበረደ ተረድቶ ነበር። ከዚያም በኋላ ዘወር ብሎ በአንድ ክርታስ ውስጥ ከሰል አየ። ከዚያ በኋላ ሙቀት እንዲገኝ የብዙ ከሰል መኖር ብቻ ሳይሆን እሳት ደግሞ አስፈላጊ መሆኑን ማሰላሰል ጀመረ። ሰውዬው የአዲስ ኪዳንን ታሪክ ሲያስታውስ፤ መንፈስ ቅዱስ በሐዋርያትና በሌሎችም ሰዎች ላይ የወረደው ብዙ ጊዜ በአንድነት ተሰብስበው በነበረበት ወቅት እንደሆነ ተረዳ።¹ ወዲያውኑ፤ «መንፈስ ይሙላባችሁ እንጂ በወይን ጠጅ አትሰክሩ»² የሚለው የእግዚአብሔር ቃል ትዝ አለው። «ለፍቅርና ለመልካምም ሥራ እንድንገነባ እርስ በርሳችን እንተያይ፤ በአንዳንዶችም ዘንድ ልማድ እንደሆነው፤ መሰባሰባችንን አንተው እርስ በርሳችን እንመካከር እንጂ»³ የሚለውም ቃል ወደ አእምሮው ሲመጣ የሽማግሌውን ምሳሌ ተረድቶ እንደ ቀድሞው ወደ ቤተ ክርስቲያን ተመልሶ በኅብረት ከሌሎች ምእመናን ጋር ለመሳተፍ ወሰነ።

የእኔ ውሳኔ

- ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የጋጢአቱን ቅጣት ተሽክሞ በእኔ ምትክ እንደሞተ አምኜ አመስግኜዋለሁ።
- የእርሱን ጽድቅ ለብሼ ከጋጢአት ሁሉ ተለይቼ በአዲስ ሕይወት መኖር እንደሚገባኝ አስተውዬ፤ ሁለንተናዬን ለእግዚአብሔር አቅርቤያለሁ።
- በጸጋ እንዳድግ፤ የእግዚአብሔርን ቃል (መጽሐፍ ቅዱስ) በጥንቃቄ በማንበብ፤ በመጸለይ መጽናትና በመንፈስ ቅዱስ ድጋፍ እንደ ቤተ ክርስቲያን አባል በኅብረት መሳተፍ እንደሚያስፈልግ ተረድቼአለሁ። እስከ መጨረሻው በታማኝነት በዚህ ለመቀጠል ቁርጥ ውሳኔ አድርጌአለሁ።
- በሚደርስብኝ ፈተና ሁሉ በክርስቶስ ጋይል አሸናፊ መሆን እንደምችል፤ እግዚአብሔርም ሁሉን ነገር ለበጎ በማድረግ ለሰማያዊ መንግሥቱ እንደሚያዘጋጀኝ አምኜአለሁ።

ይህን ውሳኔ በእግዚአብሔር ፊት በጸሎት አረጋግጧለሁ።

ስም

ቀን